

Silber

Silber

Kerstin Gier

Blossom
BOOKS

Voor alle droomsters en dromers van deze wereld

Twitter mee: #SilberNL

NUR 284/GGP111501

© MMXV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXV Kerstin Gier

© S. Fisher Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2015. All rights reserved

Oorspronkelijke titel: *Silber. Just dreaming*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Marlies Visser

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

blossombooks.nl

*'All that we see or seem
is but a dream within a dream.'*

Edgar Allan Poe

Proloog

‘Laten we eens over je demon praten. Heb je zijn stem afgelopen week nog gehoord?’ Hij leunde achterover, vouwde zijn handen voor zijn buik en keek haar afwachting aan.

Ze beantwoordde zijn blik met die eigenaardige turkooizen ogen van haar, die hem al vanaf het begin fascineerden. Zoals eigenlijk alles aan haar. Er kon geen twijfel over bestaan dat Anabel Scott de aantrekkelijkste patiënt was die hij ooit had behandeld, maar toch was dat niet wat hem zo boeide. Dat was het feit dat hij haar zelfs na die vele uren therapie nog steeds niet doorgrondde. Telkens opnieuw slaagde ze erin hem te verrassen en uit de tent te lokken, en dat verafschuwde hij. Het ergerde hem elke keer weer als het haar lukte om hem het gevoel te geven dat hij de mindere van hun tweeën was, terwijl hij toch een gepromoveerd arts was en zij pas achttien jaar oud en ernstig gestoord.

Vandaag ging het echter prima. Vandaag had hij alles keurig in de hand.

‘Hij is mijn demon niet,’ antwoordde ze. Ze sloeg haar ogen neer. Haar wimpers waren zo lang dat ze schaduwen op haar wangen wierpen. ‘En nee, ik heb niets gehoord. En niets gevoeld.’

‘Goed, dat zijn nu dus al – laat me even rekenen – zestien weken waarin je de demon niet hebt gehoord, gezien of gevoeld, klopt dat?’ Hij liet zijn stem opzettelijk een beetje arrogant klinken, omdat hij wist dat hij haar daarmee provokeerde.

‘Ja,’ antwoordde ze.

Haar bedeesde toon beviel hem wel. Hij veroorloofde zich een glimlachje. ‘Waar zou het volgens jou aan kunnen liggen dat je hallucinaties gestopt zijn?’

‘Misschien...’ Ze beet op haar onderlip.

‘Ja? Praat maar iets luider.’

Ze zuchtte en streek een glanzende gouden haarlok uit haar gezicht. ‘Misschien komt het door de pillen,’ gaf ze toe.

‘Heel goed gezien.’ Hij boog naar voren om een notitie te maken, *a. k., ds. v., hr. verk.*, afkortingen die hij ter plekke verzoon. Omdat hij wist dat ze ondersteboven meelas en zich nu afvroeg wat dat in vredesnaam allemaal betekende. Het kostte hem moeite om niet triomfantelijk te grijnzen. Ja, ze had beslist een sadistisch trekje in hem wakker geroepen, en ja, hij gedroeg zich allang niet meer professioneel. Dat kon hem echter niets schelen. Anabel was geen patiënt zoals de anderen. Het was belangrijk voor hem dat ze eindelijk zijn deskundigheid erkende. Hij was tenslotte dr. Otto Anderson, en ooit zou hij hier hoofd psychiatrie zijn. In de instelling waar zij vermoedelijk de rest van haar leven zou slijten. ‘Pillen zijn onontbeerlijk bij de behandeling van polymorfe psychotische schizofrenie, de ziekte waar jij aan lijdt,’ ging hij verder terwijl hij weer achterover leunde en haar gezichtsuitdrukking bestudeerde. ‘We hebben echter therapeutisch nog veel meer gedaan. We hebben de trauma’s uit je kindertijd blootgelegd en de oorzaken van je waanherinneringen geanalyseerd.’

Dat was sterk overdreven. Van de vader van het meisje had hij gehoord dat ze de eerste drie jaar van haar leven in een dubieuze sekte had doorgebracht waar duistere magische rituelen werden uitgevoerd, maar Anabel zelf kon zich daar niets van herinneren. Ook zijn pogingen om met hypnose tot die herinneringen door te dringen – een methode waarvoor hij geen toestemming had gevraagd óf gekregen – hadden niet tot succes geleid. In werkelijkheid waren ze nog net zo ver als aan het begin van de therapie. Hij wist niet eens zeker of de oorzaken van Anabels psychotische stoornis inderdaad in haar vroege jeugd lagen; bij haar wist hij helemaal niets zeker. Maar dat gaf niets; het belangrijkste was dat ze in hem de ervaren arts zag die in haar innerlijk kon kijken en aan wie ze al haar inzichten te danken had.

‘Eindelijk ben je bereid te accepteren dat die demon alleen in je fantasie heeft bestaan.’

‘Noemt u hem niet steeds zo.’ Ze schoof haar stoel naar achteren en stond op.

‘Anabel!’ zei hij streng. Het liep juist zo goed allemaal. ‘Onze sessie is nog niet afgelopen.’

‘Jawel, dat is hij wel, doktertje,’ zei ze. ‘Mijn wekker gaat bijna. Ik heb een afspraak met een studieadviseur, dus ik mag me absoluut niet verslapen. U zult er wel om lachen, maar ik overweeg medicijnen te gaan studeren en me later in forensische psychiatrie te specialiseren.’

‘Praat toch geen onzin, Anabel!’ Hij werd overvallen door een vreemd gevoel. Er klopte iets niet. Niet met haar. Niet met hem. Niet met deze kamer. En waarom hing hier plotseling de geur van lelietjes-van-dalen, het parfum van zijn moeder? Verstrooid greep hij naar zijn pen. Studieadviseur... Wat een onzin. Ze zaten hier op een gesloten afdeling van de kliniek, en Anabel kon zonder zijn toestemming helemaal

nergens naartoe, zelfs niet naar het park. ‘Ga onmiddellijk weer zitten. Je kent de regels. Ik beëindig deze sessies en niemand anders.’

Anabel lachte vol medelijden. ‘Arme man. Hebt u dan nog altijd niet in de gaten dat uw regels hier niet méér zijn dan – hoe noemde u het ook weer – waanherinneringen?’

Hij merkte dat hij opeens geen lucht meer kreeg. Er was iets, een gedachte, een herinnering, heel diep van binnen, informatie waarvan hij wist dat hij die hoognodig boven tafel moest zien te krijgen. Omdat het belangrijk was. Van levensbelang zelfs. Het lukte hem echter niet om zo diep te reiken.

‘Kijkt u toch niet zo geschokt.’ Anabel stond al bij de deur en lachte zachtjes. ‘Ik moet nu echt weg, maar volgende week kom ik weer bij u langs. Beloofd. Droomt u tot die tijd maar iets moois.’

Voordat hij iets kon terugzeggen had ze de deur al achter zich dichtgedaan en hoorde hij haar voetstappen door de gang verdwijnen. Dat ellendige kind wist heel goed dat hij niet van plan was om haar achterna te rennen en daarmee te laten zien dat hij zijn patiënt niet onder controle had. Dit was echter de laatste keer dat hij zo met zich liet sullen; dit was de laatste keer dat ze een sessie tegen zijn wil beëindigde. Volgende keer zou hij hulp inroepen van de verpleging, misschien zou hij haar zelfs laten fixeren; er waren wel wat mogelijkheden die hij nog niet had benut.

Toen hij Anabels dossier dichtsloeg en in zijn la teruglegde, rook hij nog altijd de lichte geur van lelietjes-van-dalen, die hem aan zijn moeder deed denken. En heel even meende hij zelfs zijn moeder te horen, die snikkend zijn naam zei.

Toen waren geur en geluid echter weer verdwenen en was alles zoals altijd.

Voor toe was er tapiocapudding, maar eigenlijk was dat niet eens nodig geweest om mijn eetlust te bederven. Daar had de kwestie-Rasmus allang voor gezorgd.

‘Eet je die niet op, Liv?’ Grayson wees op mijn pudding, die bleek en doorschijnend in z’n glazen schaalte stond te trillen. Zijn eigen portie klonterig slijm met ananascompote had hij al verslonden.

Ik schoof het schaalte naar hem toe. ‘Nee hoor, jij mag het wel hebben. Alweer een onderdeel van de Britse traditie waarvoor ik helaas niet warm kan lopen.’

‘Cultuurbaar,’ zei Grayson met volle mond, en Henry lachte.

Het was een dinsdag aan het begin van maart en de zon scheen door de tot het plafond reikende, niet erg schone ramen van de schoolkantine. Het licht toverde zachte streepjespatronen op muren en gezichten en doopte alles in een warme gloed. Ik verbeelde me zelfs de geur van de lente te ruiken, maar misschien kwam dat ook wel door de enorme bos narcissen op de lerarentafel, waaraan mijn lerares Frans mevrouw Lawrence net was gaan zitten. Ze zag eruit alsof ze nog slechter had geslapen dan ik.

Het voorjaar zat dus al in de lucht, Grayson, Henry en ik hadden ons zonovergoten lievelingstafeltje in de hoek naast de deur weten te bemachtigen, en kort daarvoor had ik gehoord dat het geschiedenisproefwerk van morgen niet doorging; kortom, alles had heerlijk ontspannen kunnen zijn als die genoemde kwestie met Rasmus niet zo zwaar op mijn maag had gelegen.

‘Je hebt ook best lekkere tapiocapudding.’ Henry, die zo verstandig was geweest om geen toetje te nemen, glimlachte naar me, en een paar tellen vergat ik al onze problemen en glimlachte terug.

Misschien zou alles toch nog goed komen. Wat zei Lottie ook weer altijd? ‘Er bestaan geen problemen, alleen uitdagingen.’

Precies. Zou het leven niet vreselijk saai zijn zonder uitdagingen? Al was het ook weer niet nodig geweest om nog een extra uitdaging te stapelen boven op de enorme berg waar ik toch al voor stond. Helaas was dat precies wat ik had gedaan.

Eergisteravond was het gebeurd, en ik had nog altijd geen idee hoe ik me hier nu weer uit moest redden.

Henry en Grayson leerden bij ons thuis samen voor een wiskundentamen, en toen ze daarmee klaar waren, maakte Henry op weg naar de voordeur een kleine omweg langs mijn kamer om me welterusten te zeggen. Het was al laat en het hele pand verkeerde allang in diepe rust; zelfs Grayson dacht dat Henry op weg was naar huis.

Ik was eerlijk gezegd verrast om Henry te zien, niet alleen vanwege het late tijdstip, maar ook omdat we er nog niet in waren geslaagd om onze relatiestatus opnieuw vast te stellen en officieel van ‘ongelukkig uit elkaar’ in ‘gelukkig herenigd’ te veranderen. Oké, de afgelopen weken waren we er stilzwijgend weer toe overgegaan om hand in hand te lopen, en een paar keer hadden we zelfs gezoend, wat de indruk kon wekken

dat alles als vanouds was, of in elk geval op weg daarheen, maar dat was niet zo. De gebeurtenissen van de afgelopen maanden en de dingen die Grayson me had verteld over Henry’s liefdesleven vóór mijn tijd, hadden hun sporen nagelaten, en wel in de vorm van een hardnekkig minderwaardigheidscomplex met betrekking tot mijn seksuele onervarenheid (of zoals mijn moeder zei: ‘achtergebleven seksuele ontwikkeling’).

Als ik niet zo ongelooflijk blij was geweest dat we weer nader tot elkaar waren gekomen, had ik misschien de moeite genomen om de gevoelens die smeulden onder al dat geluk en die verliefdheid beter te analyseren, en als ik dat had gedaan was het hele Rasmus-gedoe me waarschijnlijk nooit overkomen.

Nu werd ik echter door mezelf overrompeld.

Op het moment dat Henry zijn hoofd om het hoekje van de deur stak, deed ik juist mijn nieuwe kutje in. De tandarts, alias Charles Spencer, had vastgesteld dat ik in mijn slaap kennelijk tandenknarste (wat ik direct geloofde) en het kutje moest voorkomen dat ik ’s nachts mijn eigen tandglazuur wegschuurde. Of het werkte, kon ik niet beoordelen; het kutje leek vooral de speekselvorming te stimuleren, en dat was de reden dat ik het ‘mijn stomme kwijlgeval’ noemde.

Zodra ik Henry zag, liet ik het kutje onopvallend tussen mijn matras en de rand van het bed verdwijnen. Het was al erg genoeg dat mijn pyjamashirt niet bij mijn pyjamabroek paste en ook verder niet erg aantrekkelijk was, hoewel Henry beweerde dat hij flanel met ruitjes waanzinnig sexy vond. Wat ertoe leidde dat ik hem kuste, als beloning voor het aardige compliment, zeg maar, en die kus leidde tot de volgende, die al ietsje langer duurde, en uiteindelijk (ik was intussen al mijn gevoel voor tijd en plaats verloren) lagen we op mijn bed en fluisterden elkaar allerlei zinnestjes toe die als regels uit kitscherige songteksten klonken, maar die op

dat moment absoluut niet kitscherig op me overkwamen.

Onze relatiestatus neigde dus duidelijk naar 'gelukkig verliefd', en ik neigde ertoe om Henry te geloven toen hij beweerde dat ik er in geruit flanel waanzinnig sexy uitzag.

Toen hield hij echter opeens op, streek een haarlok uit mijn gezicht en zei dat ik niet bang hoefde te zijn.

'Bang waarvoor?' vroeg ik nog een beetje beduusd van al het zoenen. Ik had een paar seconden nodig om tot me door te laten dringen dat dit allemaal in het echte leven plaatsvond, en niet zoals anders in een droom, waar niemand ons kon storen. Wat waarschijnlijk ook de reden was dat het veel heftiger voelde dan anders.

Henri leunde op zijn elleboog. 'Je weet wel. Bang dat het te snel gaat. Dat ik misschien te veel aandrang. Of je ergens toe overhaal waar je nog niet klaar voor bent. We hebben echt alle tijd van de wereld voor je eerste keer.'

En toen gebeurde het. Vandaag in het heldere voorjaarszonnetje in de schoolkantine kon ik het niet goed meer verklaren, hoewel... verklaren kon ik het wel, maar helaas werd het daar niet veel beter van. Een van de oorzaken was in elk geval Henry's woordkeuze. Dat stomme 'eerste keer'.

Dat was het trefwoord dat het minderwaardigheidscomplex opriep, en het nam tegelijk ook zijn vriendje mee: de gekrenkte trots. Beide waren er stellig van overtuigd dat Henry medelijden met me had vanwege mijn onervarenheid, of in elk geval leken Henry's blikken af en toe vreselijk meewarig.

Nu bijvoorbeeld.

'O. Dus jij denkt dat ik nog nooit, eh... met een jongen naar bed ben geweest?' Ik ging zitten en trok het dekbed strakker om me heen. 'Aha, ik snap het al.' Ik lachte een beetje. 'Je hebt al die onzin over maagdelijkheid

bij jullie demonenspel wel heel serieus genomen, hè?'

'Eh... ja.' Ook Henry ging zitten.

'Joh, dat zei ik toch alleen om met jullie mee te kunnen doen.' De gekwetste trots liet me dingen zeggen waarover ik later net zo verbaasd was als Henry. Het gigantische minderwaardigheidscomplex maakte intussen met een enthousiast applaus zijn instemming duidelijk.

De verwarring die zich op Henry's gezicht aftekende en de manier waarop hij zijn wenkbrauwen optrok, bevielen me uitstekend; van medelijden was geen spoorje meer te bekennen.

'We hebben er nooit echt over gepraat,' ratelde ik erop los. Bijna zou ik vergeten dat ik de hele boel bij elkaar fantaseerde, zo overtuigend klonk mijn stem. 'Ik heb natuurlijk niet zo veel vriendjes gehad als jij vriendinnen, maar, tja, er was wel, eh... nou ja, een jongen met wie ik iets heb gehad. In Pretoria.'

Omdat Henry niets zei en me alleen afwachtend aankeek, ging ik verder: 'Het was niet de grote liefde of zo, en het heeft ook maar drie maanden geduurd, maar de seks met hem was...' Op dat moment liet de gekrenkte trots (die rotzak) het opeens afweten en was ik weer op mezelf aangewezen.

En onmiddellijk haatte ik mezelf uit de grond van mijn hart. Waarom had ik dit gedaan? In plaats van de gelegenheid aan te grijpen voor een eerlijk gesprek, maakte ik alles alleen maar erger. Ten eerste werd ik knalrood, omdat ik natuurlijk wel gedwongen was om de zin waaraan ik was begonnen ook af te maken. De seks met hem was... hallo? Pas nu viel me op hoe indringend Henry me aankeek. '... best oké,' mompelde ik met mijn laatste krachten.

'O-kééé,' herhaalde Henry langzaam. 'En hoe... heette... die jongen?'

Ja, hoe heette hij eigenlijk, jij stomme gekrenkte trots? Over zulke

dingen overleg je toch even van tevoren! Hoe langer de aarzeling voor een leugen, hoe beroerder de leugenaar, dat wist ieder kind.

‘Rasmus,’ zei ik dus maar snel. Omdat het de eerste de beste naam was die me te binnen schoot toen ik aan Zuid-Afrika dacht. En omdat ik ondanks alles toch nog altijd een goede leugenaar was.

Rasmus was de naam van de astmatische chowchow van onze buuren waar ik af en toe op paste. Voor honderd rand per uur ging ik met hem, een mopshondje dat Sir Barks-Alot heette en ons eigen hondje, Buttercup, uit wandelen.

‘Rasmus,’ herhaalde Henry.

Ik knikte opgelucht. Klonk best goed. Er bestonden veel ergere namen voor verzonnen ex-vriendjes. Sir Barks-Alot bijvoorbeeld.

Verrassend genoeg veranderde Henry op dat moment van onderwerp, hoewel ik me eigenlijk al op een kruisverhoor had voorbereid. Of preciezer gezegd veranderde hij helemaal niet van onderwerp, maar begon hij me weer te zoenen. Alsof hij wilde bewijzen dat hij dat veel beter kon dan Rasmus. Wat ook zeker zo was, als Rasmus tenminste werkelijk had bestaan. Geen Rasmus op deze wereld kon beter zoenen dan Henry, dat durfde ik wel te wedden.

Dat was nu twee dagen geleden en sindsdien was mijn verzonnen ex-vriendje niet meer ter sprake gekomen. Mijn minderwaardigheidscomplex had misschien een heel kort moment van triomf gekend, maar op de langere termijn beschouwd was de Rasmus-leugen geen goede therapie. En daarom worstelde ik op deze dinsdagmiddag met een flinke knoop in mijn maag, zelfs zonder de tapiocapudding en hoewel Henry naar me glimlachte.

Grayson had mijn portie intussen in één hap naar binnen gewerkt en keek nu hongerig de kantine rond, alsof hij een goede fee verwachtte die

langs onze tafel zou zweven met nog meer schaaltes pudding.

In plaats van de goede fee stormde echter alleen Emily langs ons tafeltje, natuurlijk niet zonder Grayson een blik toe te werpen waarvoor ze eigenlijk een wapenvergunning moest hebben. Bovendien liep ze bijna de arme meneer Vanhagen omver, die zich maar net met een dappere sprong in de richting van de lerarentafel in veiligheid wist te brengen. Emily liep gewoon door naar de kantinebalie, waar Graysons zus Florence op haar stond te wachten.

Emily was sinds een paar weken Graysons ex-vriendin, en dat voegsel ‘ex’ kon ze maar moeilijk verkroppen. Ik bewonderde Grayson om de stoïcijnse rust waarmee hij haar tegemoet trad.

Ook nu grijsde hij alleen maar. ‘Ik dacht dat ik mijn dagelijkse dosis minachtende blikken vanochtend bij Engels al had gekregen.’

‘Volgens mij heeft ze de dosis verhoogd.’ Henry boog een stukje naar voren om Florence en Emily beter te kunnen zien. ‘Ik ben natuurlijk geen professioneel liplezer, maar volgens mij vertelt ze je zus op dit moment waarover je vannacht hebt gedroomd. Wacht even... Konijntjes? Echt waar?’

Omdat het altijd leuk was om Grayson te stangen en het me bovendien van mijn eigen problemen afleidde, deed ik meteen mee. ‘O, was het soms de pluizige-konijntjesdroom? Wat zou die droom Emily over jou vertellen, denk je?’

Grayson legde zijn lepel in het schaalte en keek ons met een minzaam lachje aan. ‘Hoe vaak moet ik jullie nog uitleggen dat jullie je vergissen? Emily weet niets van de droomgang. En afgezien daarvan zou ze nooit stiekem in andermans dromen rondneuzen. Daarvoor is ze veel te verstandig en te realistisch.’

Fantasieloos was waarschijnlijk een beter woord, maar dat kon ik niet

meer aanvoeren omdat Grayson al verderging: 'Ik snap niet waarom jullie daar steeds weer over beginnen. Er is al weken niets meer gebeurd. Dat hele gedoe is allang voorbij.'

Zoals altijd wanneer hij dat zei – en hij zei het vrij vaak, waarschijnlijk om zichzelf te overtuigen – wilde een deel van mij (het goedgelovige, harmoniezoekende deel) dat hij gelijk had. En bovendien klopte het: in de droomgangen heerste al wekenlang een vredige stilte.

'Arthur heeft zijn lesje geleerd. Hij laat ons verder met rust,' zei Grayson nadrukkelijk.

De goedgelovige, harmoniezoekende stemmen in mijn binnenste toeterden direct mee: Precies! Je moet niet altijd van het ergste uitgaan! Mensen kunnen veranderen. Diep van binnen heeft iedereen een kern van goedheid. Zelfs Arthur.

'Natuurlijk, Grayson.' Henry fronste spottend zijn wenkbrauwen. 'En hij heeft je vast ook allang vergeven dat je bij hem hebt ingebroken en hem in zijn slaap in elkaar hebt geslagen, die goeie jongen.'

Arthur zat niet ver bij ons vandaan: vlak achter de lerarentafel, waaraan meneer Vanhagen opgewonden met de directrice, mevrouw Cook, zat te praten, terwijl de onuitgeslapen mevrouw Lawrence de indruk wakte dat ze haar hoofd elk moment in haar soep kon laten zakken. Arthur lachte juist om iets wat Gabriel had gezegd en liet daarbij zijn perfecte tanden zien. Van de verwondingen die Grayson hem had toegebracht was geen spoor meer; zijn gezicht zag er even engelachtig mooi uit als eerst. Hij maakte een uitgesproken ontspannen, zelfverzekerde indruk. Onmiddellijk had ik spijt dat ik zijn kant op had gekeken. Zodra ik hem zag, werd ik meteen weer woedend. Vooral ook omdat de anderen geen idee hadden met wie ze daar aan tafel zaten.

'Misschien is hij inderdaad nog boos op me,' gaf Grayson toe, 'maar hij

is slim genoeg om te weten wanneer je moet opgeven.' Energiek stapelde hij al zijn schaaltes en bordjes op elkaar. 'Niemand zou er verder ook maar een seconde bij stilstaan, als jullie tenminste eindelijk eens ophielden met door droomdeuren te gaan die eigenlijk helemaal niet horen te bestaan.' Kennelijk ergerde hij zich aan onze sceptische gezichten, want hij wendde zijn blik af, maar voegde er met koppig vooruitgestoken kin nog wel aan toe: 'Alles is prima in orde.'

Nu stonden de harmoniezoekende, goedgelovige stemmen in mijn hoofd toch eindelijk met een mond vol tanden.

'Ja natuurlijk, alles is in orde.' Ik keek Grayson woedend aan. 'Op een paar kleinigheidjes na dan. Zoals het feit dat Arthur eeuwige wraak heeft gezworen nadat het hem niet is gelukt mijn zusje te vermoorden. Of dat de bloeddorstige Anabel haar psychiater in een afschuwelijke langdurige slaap heeft weten te brengen en zelf weer vrij rondloopt. Of dat jouw vreselijk verstandige en in moreel opzicht boven elke twijfel verheven ex-vriendin 's nachts door je dromen sluipt. Maar zoals gezegd: dat zijn maar kleinigheden. Alles is prima in orde.'

'Dat is echt helemaal niet waar.' Hoewel ik maar een fractie van onze problemen had opgesomd, pikte Grayson er natuurlijk alleen het relatief onschuldige woord 'ex-vriendin' uit. 'Zelfs in het onwaarschijnlijke geval dat het inderdaad Emily was die jullie in de droomgang zagen, kan het alleen maar eenmalig geweest zijn.' Hij smeet een gebruikte lepel bij de schoteltjes op zijn dienblad. 'En afgezien van het feit dat ze absoluut niet in mijn dromen geïnteresseerd is, komt ze nooit langs mijn nieuwe beveiliging. Jullie trouwens ook niet,' voegde hij er op grimmige toon aan toe.

'Oei, moet je van Verschrikkelijke Freddy tegenwoordig soms "tapio-capudding" achterstevoren spellen?' wilde ik zeggen, maar ik kwam niet

verder dan 'Freddy', want op dat moment sprong mevrouw Lawrence overeind en klauterde op de lerarentafel.

Al snel zou ons duidelijk worden dat we de hele tijd waren geweest als mensen die gezellig aan de rand van een vulkaan zitten te picknicken. Ze weten natuurlijk wel dat de vulkaan elk moment kan uitbarsten, ze praten en ruziën er zelfs over hoe vreselijk gevaarlijk het is, maar pas als de aarde onder hun voeten beeft en lava de lucht in spuit, begrijpen ze hoe ernstig hun situatie is. En dat ze het moment waarop ze zichzelf nog konden redden allang voorbij hebben laten gaan.

Omdat mevrouw Lawrence bij haar actie allemaal glazen omstootte, had ze onmiddellijk de aandacht van alle aanwezigen. Leraren sprongen op omdat er sap of water over hun kleren droop, directrice Cook had de tegenwoordigheid van geest om de vaas met narcissen in veiligheid te brengen en de leerlingen om ons heen begonnen te fluisteren.

Mevrouw Lawrence was een jaar of veertig en deed me met haar smalle gezicht, donkere haar en lange, sierlijke hals altijd denken aan die Franse actrice met die veel te lange pony, Sophie nogwat. Ze droeg het liefst lichtgekleurde bloesjes, Chanel-pakjes en schoenen met hoge hakken, waarop ze idioot snel kon lopen. Haar haar was heel elegant en toch nonchalant opgestoken, en ze kon ongelooflijk streng kijken als je je huiswerk niet had gemaakt. Alles bij elkaar voldeed ze aan ongeveer elk cliché dat je over een lerares Frans kunt verzinnen, en we hadden altijd de indruk dat mevrouw Cook haar niet gewoon via een sollicitatieprocedure had aangesteld, maar rechtstreeks van een filmset had geplukt.

Op dit moment stond dat beeld echter ernstig onder druk. Volkomen immuun voor alle onrust om haar heen stond ze op de lerarentafel tussen gebruikte schaaltes en omgevallen glazen, en spreidde met een dramatisch gebaar haar armen.

In eerste instantie dacht ik dat ze misschien een soort *Dead Poets Society*-speech wilde houden en een gedicht van Whitman zou voordragen – wat al vreemd genoeg geweest zou zijn, al was het maar vanwege het vak waarin ze les gaf – maar helaas had ik het mis.

'Zoals jullie misschien weten omdat het in de blog van die anonieme sloerie, Secrecy, te lezen was, hadden Giles Vanhagen en ik de afgelopen twee jaar een affaire,' zei ze met haar heldere stem, waarvoor normaal gesproken niet alleen de jongste leerlingen sidderden.

Meneer Vanhagen, die juist probeerde om met een servetje de inhoud van de omgevallen glazen op te deppen, verstarde en alle kleur verdween uit zijn gezicht.

Het werd doodstil in de kantine.

'Affaire,' herhaalde mevrouw Lawrence. Vol afkeer trok ze haar mondhoeken omlaag. 'Ik vind dat zo'n vreselijk woord. Het maakt alles zo armzalig, klein en afschuwelijk, terwijl ik het juist zuiver, prachtig en mooi vond. Ik was vreselijk verliefd en gelukkig, en ik wist honderd procent zeker dat we voor elkaar waren gemaakt.'

Achteraf vond ik het eigenlijk heel bijzonder dat in een ruimte vol puberende en nou niet om hun fijngevoeligheid bekendstaande tieners niemand grinnikte of lachte, of zelfs maar zijn mobieltje tevoorschijn haalde om dit gedenkwaardige moment vast te leggen. Ik zag alleen maar geschokte, verbaasde gezichten. En niemand deed iets. Op dit eerbiedwaardige instituut, Frogmal Academy for Boys and Girls, had ongetwijfeld nog nooit iemand een leraar op een tafel zien staan. Als hier al iemand doordraaide, gebeurde dat waarschijnlijk heel keurig achter gesloten deuren.

'Ik geloofde hem toen hij bezwoer dat hij zijn vrouw zou verlaten,' ging mevrouw Lawrence verder. Ze wees met een trillende vinger naar

meneer Vanhagen, die zich zo te zien juist afvroeg wat slimmer was: onder tafel dekking zoeken of naar de uitgang sprinten.

‘Natuurlijk had ik beter moeten weten!’ Mevrouw Lawrence draaide zich om en gooide daarbij nog een glas om. ‘Mannen zijn niet te vertrouwen, horen jullie dat, meisjes? Ze zijn er alleen maar op uit om je hart te stelen en het vervolgens te vertrappen!’ Ze keek om zich heen. ‘Zal ik het jullie bewijzen?’ riep ze. ‘Zal ik jullie laten zien wat hij met mijn hart heeft gedaan?’

Ongetwijfeld een retorische vraag, waarop ze geen antwoord verwachtte. Een beheerst nee of een goed gemikt projectiel in de richting van haar hoofd had de catastrofe die nu volgde misschien kunnen voorkomen. Daarvoor was iedereen echter veel te verbluft.

Langzaam, heel langzaam knoopte mevrouw Lawrence haar Chanel-jasje open, waarna ze het van haar schouders liet glijden en op de salade van meneer Daniels liet vallen. Toen begon ze een voor een de knoopjes van haar blouse open te maken. ‘Kijk maar goed,’ riep ze. ‘Dan laat ik jullie zien waar hij mijn hart uit mijn borst heeft gerukt.’

Ik merkte dat ik mijn adem inhield. Iedereen hield zijn adem in. Nog twee knoopjes en dan zouden we zien wat voor kleur mevrouw Lawrence’ bh had.

Mevrouw Cook was de enige die de kracht vond om iets te doen. Nadat ze voorzichtig de bloemenvaas op de grond had neergezet, strekte ze een hand naar mevrouw Lawrence uit. ‘Christabel, lieverd! Kom alsjeblieft van die tafel af.’

Mevrouw Lawrence keek de directrice verstoord aan. ‘Mijn hart,’ mompelde ze. ‘Dat moet ik ze toch laten zien.’

‘Ja, ik weet het!’ zei mevrouw Cook. Haar stem trilde een beetje. ‘Kom! Dan lopen we even naar mijn kantoor.’

‘Waar...?’ Langzaam liet mevrouw Lawrence haar hand zakken. Ze keek omlaag. De hak van haar linkerschoen stond midden in de soep van meneer Vanhagen; erwtensoep droop erlangs omlaag toen ze haar voet optilde. ‘Wat is er gebeurd? Hoe kon ik...? Waarom...?’ Pure ontzetting stond op haar gezicht te lezen en ze wankelde even. Als iemand die net uit een diepe slaap is wakker geschrokken en niet weet waar hij is.

‘Alles is in orde, Christabel,’ verzekerde de directrice haar. ‘Je moet alleen van die tafel af. Andrew, zou je haar alsjeblieft een handje willen helpen?’

‘Waarom... Wie...?’ Mevrouw Lawrence keek paniekerig om zich heen en haar blik dwaalde verdwaasd over onze gezichten.

Precies zoals Mia wanneer ze had geslaapwandeld, schoot door mijn hoofd, en tegelijk met wat maagzuur kroop een vreselijk besef omhoog. Mevrouw Lawrence was niet zomaar doorgedraaid. Er stak een bedoeling achter dit optreden. Het was speciaal voor ons in scène gezet. Iemand had mevrouw Lawrence gebruikt als marionet, puur om ons iets te bewijzen.

Namelijk dat hij veruit onze meerdere was. En ons een straatlengte voor.

‘Dit is een droom, hè?’ bracht mevrouw Lawrence uit. ‘Dit moet wel een droom zijn.’

‘Jammer genoeg niet,’ fluisterde een meisje achter me, en ik wist zeker dat iedereen in de kantine net zo veel medelijden met de stamelende, wankelende vrouw had als ik.

Iedereen. Op een na.

Terwijl meneer Daniels en de nog altijd lijkleke meneer Vanhagen mevrouw Lawrence van de tafel af hielpen, en mevrouw Cook vervolgens een arm om haar heen legde en haar de kantine uit leidde, draaide

ik langzaam mijn hoofd om en keek naar Arthur. Daar leek hij op te hebben gewacht, want anders dan anders fixeerde hij mijn blik met zijn helderblauwe ogen. Net zo lang totdat ook Henry en Grayson hem aanstaarden. Ongetwijfeld waren zij tot dezelfde conclusie gekomen als ik.

Arthur glimlachte. Niet eens triomfantelijk, maar op een afschuwelijke manier tevreden.

Terwijl alle leerlingen om ons heen uit hun geschokte toestand ontwaakten en de kantine uit begonnen te stromen, maakte Arthur een nauwelijks zichtbare buiging naar ons. 'En dit was pas het begin, mensen,' fluisterde hij toen hij een paar tellen later in het gedrang langs ons liep. 'Probeer dit maar eens na te doen, als jullie kunnen.'